

I. PODIVNÉ NÁHODY

Od rána bylo ve vzduchu něco zneklidňujícího. Zprvu se zdálo, že to bude den, kdy se všechno jenom vleče, ale odpoledne se přihnala smršť zvláštních, nečekaných, neobvyklých událostí, jejichž společný výskyt postrádal smysl. Tři školáci, kteří spolu do té doby nikdy nemluvili, se setkali v čase, kdy každý z nich měl být někde jinde, a na místě, kde nikdy předtím nebyli. Dohromady je svedla náhoda. Přesněji řečeno série náhod. Jako by někdo zašmodrchal klubko nití tak, aby se nedalo rozmotat.

Felix dnes neměl sebemenší chuť vyrazit si do parku. Dopoledne měli zápas v košíkové proti Titánům a po zaslouženém vítězství jim zcela neočekávaně trenér Maslák, který je dosud jen neúprosně honil, slíbil, že půjdou společně do kina. Felix se ohromně těšil, ale nakonec vše změnila hloupá náhoda. Nepomohlo, že je domluvený s kamarády z týmu, ani to, že má ze zápasu na svém kontě dvanáct vhozených míčů! Rodiče byli na odpoledne pozvaní na svatbu a oslava měla trvat až do rána následujícího dne.

Děti s sebou rozhodně nemínili brát. Babička jako obvykle slíbila, že přijede vnučata pohlídat, i když Felix už měl dvanáct let a žádné hlídání nepotřeboval. Ale na babičku se vždycky těšil, protože se s ní dalo mluvit o všem a k večeři dělávala palačinky, po kterých se mohl utlouct. Nejvíce se těšil, že nebude mít celé odpoledne na krku sestru Bellu.

Těsně před odjezdem rodičů zadrnčel telefon. Ozvala se babička a bědovala, že jí do bytu oknem vlétl černý kos, který teď zoufale poletuje z pokoje do pokoje, a i když už otevřela všechna okna, nebohý pták nemůže najít cestu ven. Do rána ho nemůže nechat v bytě, protože by se utloukl. Jednou už vrazil do zrcadla. Babička teď čeká na chlapce ze sousedství, aby jí pomohl ustrašeného ptáka vyhnat. Hned jak bude kos venku, přijde. Do večere určitě. Takže palačinky budou a noční hlídání také. Jen je potřeba postarat se odpoledne o Bellu.

Felix nemohl uvěřit tomu, že kvůli nějakému pitomému ptáku nemůže jít se svým týmem do kina. Náladu měl nevalnou, dalo by se říct pod psa. S hořkým výrazem ve tváři, mlčky, bez jediného slova rázoval se sestrou do parku. Bella se chtěla projíždět na kole a Felix se rozhodl, že ji bude hlídat jen z dálky. Ještě aby se někde ukazoval s takovým malým prckem!

Drifták, černá ovce třídy, se také nechystal do parku. Celé dopoledne vysedával u počítače, jako obvykle hrál strategickou střílečku. Hrál ji už několik měsíců, vylepšoval si skóre a inkasoval stále více bodů, získával zbraně a zabíral cizí území. Odpoledne se chtěl věnovat své druhé zálibě, skateboardingu, a už se domluvil s kamarádem Erikem, že si na náměstí procvičí pár těžších skoků. Erik byl opravdový frajer. Mezi mlá-

deží na sídlišti něco znamenal. Jednou už získal ve své věkové kategorii na skateboardovém mistrovství druhé místo a zvládal takové triky, ze kterých většině skejťáků spadla čelist. Drifták přísahal při všech svatých, že ho dožene, a Erik byl ochoten naučit ho své nejlepší figle.

Chlapci se domluvili, že se sejdou odpoledne na tržnici. Tou dobou je už na ní docela přijatelně, smetí je zameteno a dodávky pryč. A těch několik kupek zeleninových zbytků a pár rozbitých beden hochům nemohlo bránit v procvičování dvojitého obratu. Obvykle jezdili po hrazení kašny v samém středu tržnice. Drifták přijel první. Měl za sebou hodiny u počítače, brněla ho z toho ještě hlava. Přesto si uvědomoval, že je dnes něco jinak. Nějak divně. V uličkách mezi dřevěnými prodejními pulty teď holubi sezobávali drobký, které zůstaly na zemi po dopoledním prodeji, kousek od nich se dvě černobílé straky hašteřily nad zbytky pečených klobásek.

Drifták na svém prkně obkroužil náměstí, vyplašil holuby a vjel mezi straky. Ke svému překvapení oba velcí ptáci neodlétni, jak by měli, ale nerušeně pokračovali ve svém hodování, a dokonce se jim musel sám vyhnout, aby je nepřejel. Skateboard se naklonil, chlapec s razancí skočil a straky se vznesly na stříšku nejbližšího stánku. Odvážného jezdce zpražily dopáleným, káravým pohledem.

„No, tak promiňte,“ zamumlal spíše pro sebe a vytáhl telefon, aby si zkontroloval čas. Erik by už tady měl být. Vtom se lekl, jak mu telefon v ruce nečekaně zazvonil. Erik mu v něm rozhořčeně sděloval, že dnešní odpoledne je v tahu. Uvázl ve výtahu mezi sedmým a šestým patrem, sedí v něm sám v naprosté tmě a čeká, až ho někdo vysvobodí. V žádném případě se nemůže pohnout ani nahoru, ani dolů. Drifták

ho politoval, a když už se odpolední plány takhle zborily, rozhodl se, že přejeđe do parku a bude trénovat sám na kamenných schodech pod sochou slavného vojevůdce. Pokud se Erikovi podaří vyvážnout ještě dnes, snadno ho najde. Jak tak stál a uvažoval, uvědomoval si, že ho ty dvě straky sledují a ironicky se mu pošklebují.

Posledním z trojice, kdo se dnes neplánovaně vydal do parku pod jeho mohutné stinné stromy, byla Alma. Ona byla vlastně první, protože když dorazili Felix se sestrou Bellou a Drifták na svém prkně, Alma už hrála pátou partii šachů. Ve stínu staletého platanu stály vedle cestičky patinou pokryté kamenné šachové stolky. Na tomto poloskrytém romantickém místě, mezi kvetoucími keři a voňavými květinovými záhony, bylo vždy živo. Staří páni v kloboucích, většinou inženýři na odpočinku, ale i mladší muži zde u stolků posedávali a hráli. Tady, na šachové promenádě se většina z nich cítila jako doma, a pokud to jen počasí dovolilo, trávili zde veškerý volný čas.

Na trávníku byla postavena obrovská šachovnice s tak velkými políčky, že na každém mohl místo figurky stát dospělý člověk. Hráči měli k dispozici velké dřevěné figurky, které jim sahaly až nad kolena, a tak nebylo divu, že tohle místo milovaly i děti. Ale zrovna teď děti pobíhaly jinde, velké šachové figurky nehnutě stály a pozornost dospělých byla plně zaujata partií odehrávající se na stolku.

Alma hrála šachy od svých pěti let a často se zúčastňovala soutěží. Dnes zamířila do cukrárny, aby si pochutnala na své první letošní zmrzlině a labužnický olizovala šlehačku z čokoládového a vanilkového kopečku. Květnové

slunce pálilo, zmrzlina se rozpouštěla a Almě se nechtělo chodit po rozpáleném asfaltu. Vykročila k parku pod stromy. Tuhle část města ještě neznala. Nedávno se sem přestěhovali a Alma, která svůj volný čas trávila většinou na šachových trénincích, ji dosud ani celou neprošla. Zpravidla projížděla rozsáhlý park na kole po cyklistické stezce, která vedla naproti.

Teď byla okouzlena a ohromena malebností stopadesátiletých stromů a rozkvetlých keřů, mezi nimiž se vinula písková cesta.

Došla k šachové promenádě, s překvapením na ni hleděla a pak si stoupla k jednomu stolku a pozorovala hráče. Muži právě hráli bleskovou partii, probíhal turnaj stálých hráčů. Blesková partie se tak jmenuje proto, že musí být dokončena do pěti minut. Žádné dlouhé uvažování. Tento princip vyžaduje maximální pozornost, soustředěnost a rychlost a pro diváky je to náramná zábava. Když se uvolnilo místo, Alma se na jednu partii přihlásila. Dospělým hráčům se to zpočátku moc nelíbilo, nebyli zvyklí hrát s dvanáctiletými holčičkami, ale když nesehnali jiného uchazeče, dovolili jí to. Po ukončení první partie, kterou Alma snadno vyhrála, již nikdo nic nenamítal. Všichni zcela propadli hře. Pátou dívčinu partii už sledoval větší hlouček lidí, kteří vzrušeným šepotem komentovali neobvyklé tahy a opovážlivé útoky blondaté dívenky.

Alma se soustředila jen na hru, a tak její pozornosti zcela unikla záhadná postava v černém klobouku a černých šatech, která ji pozorně sledovala od první minuty hry. Stíny platanů padaly i na tvář tmavého muže, a tak si nikdo nevšiml, že se mu vrásky při opakujících se Alminých vítězstvích výrazně

prohlubují a jeho upřený pohled začíná být děsivý. V parku se nacházela jen jediná osoba obdařená schopností vnímat takové jevy, ale tu teď zaměstnávaly zcela jiné starosti. Tou osobou byl Drifták, který se pokoušel na prkně vyskákat po strmých schodech k soše vojevůdce.

Jakmile byl nahoře, zastavil se, aby si oddychl, a spokojeně se rozhlédl. V trávníku na levé straně se přehrabovali kosi a vrány, vpravo nad hladinou jezera se vznášelo několik zatoulaných racků.

Pohled Driftáka se zastavil u keřů a platanů kryjících šachovou promenádu a na okamžik se mu zastavil dech. Na jedné větvi se ptáci usadili neočekávaným a zvláštním způsobem. Vrána, těsně vedle ní racek, pak zase vrána. Černá – bílá, černá – bílá, asi osm ptáků vedle sebe sedělo takhle uspořádaně.

„Nesmysl! To se mi snad zdá!“ pomyslel si hoch a protřel si oči. „Vrány a racci vedle sebe nikdy nesedávají, a už vůbec ne v takovém pořadí... I v cirkuse by to bylo přehnané. Možná to jsou jenom straky,“ přemítal, „slunce mě oslepuje. A možná, že vážně sedím u kompu moc dlouho.“

Skateboard si šoupl pod paži a poklusem zamířil k šachové promenádě, aby si důkladně a zblízka prohlédl tu černobílou ptačí řadu. Když však znova pohlédl na větev, nespatriil už jediného ptáka, jako by to byl před chvílí jen klam a mam. Chlapec vzhlédl k obloze a pak se rozhodl prozkoumat zem pod stromem. Snad najde něco, co mohlo způsobit to předchozí oslnění, zrcadlení, nebo možná i podvádění. Ale pod starým platanem nebyly žádné stopy, žádná ptačí pírká, nic nevysvětlovalo tu předchozí situaci, kdy vrány a racci uzavírali mezi sebou nevidané, neslýchané přátelství.

Chlapec se rozhlížel po okolí a pojednou strnul. Přes šachovou promenádu prolétl mlžný černý stín a jedna z osaměle stojících figurek na šachovnici udělala krok vpřed. Hoch si opět protřel oči. Byl zvyklý na své občasně zvláštní stavy, během nichž se mu někdy zdávalo, že ho zvířata pozorují jakoby lidským způsobem, ale samostatně chodící šachová figurka byla příliš i na jeho fantazii.

„Že bych dostal úpal?“ prolétlo mu hlavou, ale vzápětí tenhle nápad zavrhl. Květnové slunce není tak silné a navíc on nikdy nechodí ven bez baseballové čepice.

Čepice mu jednak sekne, jednak spoutá jeho dlouhé vlnité vlasy. Drifták vykročil směrem k šachovnici. Promenáda byla klidná, diváci kolem stolků napjatě sledovali partie bleskového šampionátu. Nehybnost scény pojednou narušila blížící se malá hnědovlasá cyklistka. Její obličej byl chlapci nějak povědomý.

„Ále, vždyť to je sestra toho nadutého Felixe,“ odfrkl si. Felix a Drifták se k sobě už od první třídy chovali nepřátelsky. Felixovi vadilo, že Drifták se vyhýbá kolektivu spolužáků, že domácí úkoly píše nepořádně a že se, jak známo, raději oddává svým samotářským zálibám – počítači a skejtu. Považoval také za nemožné jeho ledabylé oblečení i dlouhé vlasy, které mu padaly do očí. Drifták zase nemohl vystát Felixe, který se výborně učil a vynikal ve sportu a ještě byl díky své pěkné tváři a super oblečení populární nejen mezi kluky, ale i holkami. S úspěchy se však pojila i povýšenost, a tak se Drifták Felixovi, pokud to šlo, vždycky raději vyhnul. I teď odvracel pohled od blížící se postavičky. Malá cyklistka vypadala přesně jako její bratr. Drifták se s ní nechtěl setkat.

Promenádou náhle zavanul ledový vítr. Chlapci zatrnulo. Tam pod keři pochodovalo hejno vran a racků, zase v přesném pořadí černá – bílá – černá – bílá... A na protější straně

– ano, teď to jasně viděl – se zase posunula jedna šachová figurka. Drifták si pomyslel, zda se náhodou nezbláznil, když vtom přijíždějící dívka těsně vedle něj i s kolem spadla. Byl to ošklivý pád. Hoch se k ní sehnul, aby jí pomohl na nohy, ale z druhé strany promenády se přirtil Felix. Plačící sestru zvedl, chladně kývl Driftákovi na pozdrav a začal prozkoumávat nabourané kolo.

„Mohla by sis dávat větší pozor,“ káral mezitím Bellu. „Proč jezdíš tak rychle, když neumíš pořádně brzdit?“

„Ale umím, jen jsem se lekla. Tamta černá figurka se pohnula,“ ukazovala Bella třesoucím se prstem na šachovnici.

„To určitě, a pak ti do cesty ještě skočil odpadkový koš, ne?“ okřikl ji Felix.

„Já jsem taky viděl, jak se ta figura pohnula,“ promluvil za jeho zády Drifták. Zcela ho ovládla zvědavost a touha porozumět tomu nepochopitelnému jevu. Když si i dívka všimla pohybu figury, pak se to opravdu muselo stát, nebo to alespoň vypadalo. Ach, tohle je lepší vysvětlení, než že mu haraší ve věži!

Ale Felix se vzpřímil, změřil si spolužáka s jeho dlouhými vlasy, baseballovou čepicí a prknem zdrcujícím pohledem a ironicky pravil:

„Vždycky jsem tušil, že máš úroveň malého děčka, asi tak na úrovni mé sestry.“

Drifták se zamračil, prudce se nadechl a vykročil proti Felixovi. Ten jako pravá chlouba basketbalového týmu neustoupil, naopak si protivníka vyzývavě měřil. Vyděšený pohled Belly klouzal z jednoho chlapce na druhého, když vtom si všimla skupinky lidí stojících opodál a ukázala na ně.

„Podívejte se, tamhle je vaše nová spolužačka! Sedí u šachového stolku!“

Felix a Drifták se oba naráz otočili směrem k šachistům. Felix Almu, ponořenou do hry, hned poznal a obličej se mu protáhl. Tuhle holku neměl rád, i když slyšel o jejích vynikajících šachových výkonech. Pobuřovalo ho, že se sportovcem nazývá někdo, kdo akorát sedí dlouhé hodiny u stolu, tváří se, jako by přemýšlel, a přitom jen přemísťuje figurky. To, co on provádí čtyřikrát týdně se svým basketbalovým týmem, to je opravdový sport, s během, posilováním, s házením, vrháním, se zápasením.

V tom okamžiku Drifták zpozoroval postavu v černém, která stála za šachistkou. Muž světlou dívku očima přímo provrtával, ale vtom nečekaně pohled zvedl a zadíval se Driftákovi do očí. Chlapci páteří projel ledový děs, a přestože bylo horko, naskočila mu husí kůže. Každíčkou buňkou svého těla cítil, že Almě hrozí velké nebezpečí. I když v uplynulých měsících neprohodil s novou spolužačkou ani slovo, teď věděl, že ji nesmí nechat o samotě.

„Koukni na toho týpka v černém klobouku!“ štouchl Felixe do boku. „Něco s ním není ok.“

Felix na Driftáka nechápavě pohlédl a potom se otočil zpět k mužům stojícím kolem Almy. Alma v té chvíli dávala zase mat, dav nadšeně zaburácel, několik lidí začalo tleskat. Nad promenádou opět prolétl temný stín. Muž v černém klobouku zmizel. Možná ho zakryli diváci nebo odešel po ukončení partie. Nebyl čas ho hledat, protože z oblohy se najednou ozvalo zadunění, třeskla rána a do stromu u šachové promenády uhořel blesk. Lidé strnuli. Nad sebou viděli oblohu, kde se místo předchozího jiskřícího slunce kupila černočerná bouřková mračna. S následujícím zahřměním se rozpoutalo přímo boží dopuštění, vzduch se divoký vichr a provazy ledové vody začaly bičovat zem. Všichni se s křikem rozběhli, aby se někde

skryli. Alma se postavila, a jak byla zabraná do hry, nechápavě se rozhlédla, chvíli si ani neuvědomovala, kde je. Park ještě neznala a teď byla zmatená z nečekané spouště, a z pobíhajících lidí. V průtrži stála bezradně na místě a uvažovala, kterým směrem by se měla vydat. Vtom uviděla spolužáky a hned se k nim rozběhla.

„Pojďte do autobusové zastávky!“ křičel Drifták, to bylo nejbližší kryté místo v okolí. Čtyři děti v čele s Driftákem seběhly po cestičce dolů a už přibíhaly k silnici vedoucí kolem parku. Ještě přeběhnout přes přechod pro chodce a budou v bezpečí kryté zastávky. Bylo tam už plno, ale hledat jiný úkryt na otevřené silnici uprostřed hromů a blesků by bylo šílenství.

Bouřka zuřila a dětem se před očima pruhy zebry rozmazávaly a měnily. Drifták by mohl odpřisáhnout, že černé a bílé pruhy sklouzly přes sebe a vytvořily na asfaltu vzor černobílých kostek. Ale teď nechtěl řešit žádnou bizarnost, chtěl co nejrychleji pod střechu. Alma, Felix a Bella pádili za ním. Ale než doběhli na druhou stranu vozovky, všichni čtyři se zarázili.

Uprostřed vozovky je zastavila nepochopitelná změna počasí. V polovině přechodu bouře najednou ustala! Přestalo burácet, víchř utichl, zmizela cesta pod jejich nohama i domy na protější straně a druhá část přechodu pro chodce. Čtyři zkoprnělé děti se ocitly na úplně neznámém místě, kde nikdy předtím nebyly. Nikde žádná autobusová zastávka, nikde žádný ukazatel směru. Město úplně zmizelo.